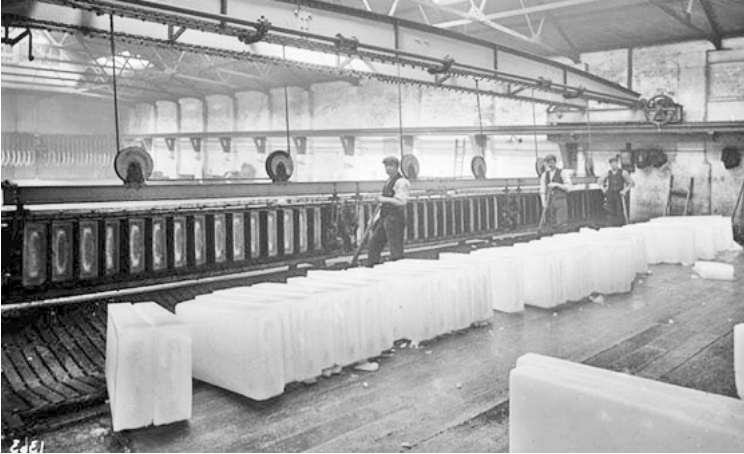

Història de les fàbriques barcelonines més relacionades amb la vida quotidiana

2 gener, 2015 | [Barcelonins](#), [Insòlit](#) | [Publica un comentari](#)

A principi del segle XX, l'enginyer Carlos Montañés va dur l'industrial Frank S. Pearson al cim del Tibidabo perquè des d'allà es fes una idea del potencial de negoci que l'electrificació de la ciutat i de l'àrea metropolitana representava. Hi van veure un panorama immens de conjunts fabrils i industrials que van convèncer ràpidament l'inversor americà. És ben conegut que, als segles XVIII i XIX, Barcelona va ser una potència industrial. I una de les principals indústries va ser la tèxtil, que va arrencar amb força a partir de les indies. Però aquest no va ser l'únic sector de les fàbriques barcelonines. Això és el que posa de manifest Mercè Tatjer al llibre *Barcelona, ciutat de fàbriques*, editat recentment per [Albertí Editor](#) en col·laboració amb l'[Ajuntament de Barcelona](#).

Mercè Tatjer explica: "És cert que el tèxtil va ser molt important a la indústria barcelonina, però no va ser l'únic sector. La ciutat ha estat la seu de moltes fàbriques de productes lligats, sobretot, amb la vida quotidiana". Per això el llibre està dividit en nou capítols: "Xocolata", "Paraigües i ombrel·les", "Perfums i sabons", "Gel i gelats", "Editorials i arts gràfiques", "Cervesa i begudes carboniques", "Joguines i jocs", "Llet i iogurt" i "Llana, seda i cotó". Algunes empreses esmentades en el treball de Tatjer van arribar a tenir molta importància, i d'altres s'han convertit en multinacionals. Diu l'autora: "Aquest llibre vol contribuir a la recuperació de part de la memòria industrial de la ciutat".

Les fàbriques les creen empresaris i emprenedors, i les fan funcionar obrers, és a dir, les persones són un factor molt important, bàsic. Això és té molt en compte al llibre, ja que Mercè Tatjer explica la història de les persones que hi ha rere cada marca, cada producte, cada empresa. Així, podem saber que Ana María Malute, una de les més grans escriptores barcelonines, era neta d'un important fabricant de barnilles de paraigües i ombrel·les. O que Pius Rubert Laporta, un gran fabricant de paraigües, va heretar un negoci que havia començat en un petit taller, iniciat pel seu avi, Antoni Laporta, al carrer del Carme, i que els seus dos germans, Roderic i Santiago Rubert Laporta es van dedicar, amb èxit, a la producció i al comerç d'articles de vidre.

El llibre recorda activitats que han desaparegut, o que s'han hagut d'adaptar molt, com la fabricació i la venda de gel, amb empreses com Can Folch o La Siberia, algunes de les quals es dediquen ara a la fabricació de glaçons; o les vaqueries i la venda de llet, on hi ha una de les històries d'èxit: la de Marc Viader, fundador de la Granja M. Viader i creador del cèlebre Cacaolat. Mercè Tatjer també parla de noms molt coneguts, alguns convertits en grans marques i en empreses multinacionals, que han crescut a partir de petits negocis creats a la ciutat, com Myrurgia o Puig, en el sector de la perfumeria; o Frigo; o les cerveseres Damm i Moritz; o les xocolates Amatller i Juncosa, que a més de pels seus productes són molt conegudes per les sèries de cromos modernistes que editaven com a reclam.

La publicitat utilitzada per aquestes empreses també forma part del relat del llibre, il·lustrat amb imatges de l'activitat diària industrial i comercial de les fàbriques barcelonines, però també amb molts anuncis publicitaris que avui s'han convertit en autèntiques icones gràfiques i amb els quals es pot fer una segona lectura del llibre i repassar l'evolució de les tècniques publicitàries. Al final de cada capítol, un quadre detalla el patrimoni industrial relacionat amb l'activitat que encara queda en peu.

A Barcelona, ciutat de fàbriques també hi apareixen moltes altres empreses i molts altres productes que en el seu moment van ser molt coneguts i populars: el cinema NIC; les granges La Catalana; begudes carbòniques com els sifons El Rayo i les gasoses Geiser, Sanmy o La Casera; o editorials com Salvat, Montaner i Simon, Gustavo Gili i Plaza & Janés. "Moltes d'aquestes empreses, que han hagut de portar les plantes de producció fora de Barcelona, han mantingut oficines a la ciutat", explica Mercè Tatjer.

